

pedig láthatja, hogy a nemzet vele szemben a felelősségre vonást már gyakorolja is. Nem enged tért foglalni az ellenzéki izgatásnak. Azok hatástalanok maradnak. Ez a felelősségre vonás pedig ezután még jobban fokozódni fog, mert az európai helyzet és hazánk helyzete, mely egy világháború kitörésének lejtőjén áll, inkább a belső, parlamentáris békeesség felé hajlik, mikor az egyéni politikai ambícióknak, bármily tiszteletreméltók legyenek is azok, valamint a párthatalmi törekvéseknek el kell némulniuk azon óriási nemzeti nagy érdek előtt, mely egy ilyen világveszedelem küszöbén azt követeli, hogy a nemzet minél egységesebb legyen és minél erősebben álljon és nézzen szembe a közelgő zivatarral.

Szeged város közgyűlése.

— Izgalmas választások. —

(Saját tudósítónktól.) Szeged város októberi rendes közgyűlésének szerdán volt az első napja. A tárgysorozaton hetven pont szerepel, köztük Kószó István dr.-nak a hírlapok utcai árusítására vonatkozó indítványa, a városi nyugdíjszabályzat, a várcsi alkalmazottak 1912. évi drágasági pótléka, a Gazdasági Bankban levő városi tőke, az 1913. évben gyümölcsözésre elhelyezendő városi betétek és az 1913. évi költségvetés tárgyalása.

A választásokon, amelyeket a legnagyobb érdeklődés előzött meg, már az első napon tulesett a közgyűlés. Tanácsosnak egyhangulag Tóth Mihály dr. aljegyzőt választották meg. Az osztályjegyzői állás Rack Lipótnak, az adópénztárosi Kaszó Eleknek, a javadalmi könyvelői állás pedig Vajda Sándornak. Két külterületi orvosi állásra is hirdettek pályázatot, azonban csak egy orvos pályázott, Jung Sándor dr.

A választásokkal eltelt a közgyűlés első napja. Előzőleg előterjesztették az indítvá-

nyokat és a köriratokat. Kószó István dr. indítványára még nem került a sor. A közgyűlés iránt szokatlanul nagy érdeklődés nyilvánult meg. Több mint kétszáz bizottsági tag megjelent. Jelen volt Járossy Sándor is, akit a napokban meghurcolt a rendőrség. A virilista mérnököt körülvették a városatyák, akiknek izgatottan beszélte el a kellemetlen esetet.

INDITVÁNYOK. ÁTIRATOK.

Lázár György dr. polgármester négy órákor megnyitotta a közgyűlést. Rack Lipót osztályjegyző fölolvasta polgármester havi jelentését. A közgyűlés tudomásul vette a jelentést.

Következett az indítványok előterjesztése.

Pick Jenő indítványa a villamos kocsinak mentőkészülékkel való felszerelése tárgyában. Balogh Károly tanácsos előadja, hogy Szegeden csak igen csekély számban történt villamos baleset. Ebben az évben például csak tizenegy villamos szerencsétlenség történt. Ebből kettő öngyilkosság, két szerencsétlenül járt süket és vak, kettő pedig részeg volt. Szegeden egy millió utasra hatvankétszázad szerencsétlenség esik, a nemzetközi kimutatás szerint pedig 1.47 százalék. Tehát ebben a városban még nagyon is kedvező az arány. A mentőkészülék külföldön sem vált be gyakorlatilag. A tanács azzal a javaslattal nyújtja be az indítványt, hogy kérje föl a város a vasuti s hajózási főfelügyelőséget a szegedi villamos-társaság kocsijainak mentőkészülékkel való felszerelésére. Ez ugyanis a vasuti és hajózási főfelügyelőség hatáskörébe tartozik.

A közgyűlés elfogadta a tanács előterjesztését.

Frankl Antal azt indítványozta, hogy a jövő évi költségvetésbe vegyék föl a Zárda-, Sajka- és a Szent Miklós-utak kikövezését. A tanács pártoló előterjesztésére a közgyűlés elfogadta az indítványt.

Pálfi Antal indítványozta, hogy a közgyűlés írjon föl a kormányhoz a Szegeden keresztül robogó gyorsvonatoknak harmadik osztályu kocsikkal való kibővítésére érdekében. Azonkívül indítványozta még Pálfi, hogy írjon föl a törvényhatóság a nagyváradi—baja—bátaszéki gyorsvonat megindítása érdekében.

Az első indítványra vonatkozólag a közgyűlés pártolja Krassószörénymegye föllíratát, a bátaszéki gyorsvonat megindítása érdekében pedig fölír a kormányhoz.

Szmollény Nándor és Böröcz Pál az elhanyagolt harmadik közigazgatási kerület érdekében a rendőrség és a kerületi orvos részére természetben való lakást kérnek.

A közgyűlés utasította a tanácsot, hogy hat héten belül terjessze be érdemleges javaslatot.

A felsőtanyai polgárok nevében Vetró Sándor, Kordás Ferenc és Kordás Sándor járlatírás eszközését kéri. Somogyi Szilveszter dr. főkapitány előterjesztésére elhatározta a közgyűlés, hogy március 1-től október harmincegyedikéig hetenkint egyszer járlatírást eszközöltet Felsőtanyán. Erre kétezer korona pótkiadás szükséges.

Kószó István dr. indítványozta a Somogyi-könyvtár igazgatója törzsfizetésének négyezer, a könyvtáros törzsfizetésének pedig háromezer koronára való fölemelését. Minthogy az új törvény értelmében általánosan rendezni kell a városi tisztviselők fizetését, az indítvány tárgyalását is a novemberi közgyűlésre halasztották.

Az indítványok után a köriratok tárgyalása következett. Trencsénmegye átírt a fertőző hüvelyhurut ellen való beoltás tárgyában. A közgyűlés Somogyi Szilveszter dr. főkapitány előterjesztésére napirendre tért az átírat fölött, mert a szegedi törvényhatóság területén nem járványos a fertőző hüvelyhurut.

Miskolc átírt a vaskartell megszüntetése érdekében. Miskolc föllíratban kéri a kormányt, hogy az állam vasművei lépjenek ki a vaskartellból. A közgyűlés pártolólag terjeszti föl Miskolc föllíratát.

TÓTH MIHÁLY DR. TANÁCSOS.

Lázár György dr.: Következik a megüresedett tanácsosi állásnak választás után való betöltése. Az egyedüli pályázó Tóth Mihály dr. aljegyző, akit ezennel megválasztott tanácsosnak jelentek ki. (Éljenzés.) A tanácsos urnak a közgyűlés színe előtt kell az esküt letenni, ezért fölkérem Koczor János, Csikós Nagy József és Barmos György urakat, hogy Tóth Mihály dr.-t hívják meg a közgyűlésre.

Az új tanácsost nagy éljenzéssel fogadták a bizottsági tagok. Miután letette az es-

mezte rá a végzetes szót. A falfestmény tőle való, a szívtartárcám az ő emléke, a zsebkenőimbe, az ingeimbe ő varrta bele a monogrammot. Alapjában ártatlannak látszott ez a célnaszál-háló. Mosolyogva gondoltam az ő igénytelen fejére és a szép, melankólikus szemére, amely mély volt és szomorú, mint egy szimbolista költő, vagy egy ökor szemé. Inkább szántam, mint haragudtam rá. Diplomata-módon próbáltam lefegyverezni. Zsiros és nehéz husokat etettem vele. Hízalókurára fogtam, hogy ellustuljon és elveszse az ábrándosságát.

— Egyél! — kiáltottam rá.

A leány szorgalmasan evett. Két hónap múlva gyönyörűen kigömbölyödött, nehéz és kényelmes lett, mint egy kácsa, de a zsiros és maszátos szájjával is azt suttogetta:

— Szeretlek.

A sirás fojtogatta a torkom a dühtől, az unalomtól, a kudarc mérgétől. Egy radikális savanyító-kurára gondoltam, de nyomban föladtam. Világos, hogy ezt a leányt csak erőszakkal lehet lerázni a nyakamról. Az ajtót az orra előtt csaptam be. A leveleit fölbontatlanul küldtem vissza. Azt írtam, hogy Kinába, Madagaszkárba kell utaznom, Amerikába, vagy akárhová. Új lakást vettem, a város másik részén. Ettől kezdve aztán nyugodtabb életem volt. Csöndesen szívtam el az esti szivarom, teáztam, ábrándoztam, egyedül feküdtem le a tiszta, hideg ágyba, egy könyvvel, kicsit olvastam és azután elfuttam a gyertyát.

Rózsai eltűnt a föld színéről.

Már nyár volt, piros foltok remegtek a

a levegőben, forró gyönyörben táncoltak a fák, a zöld bokrok s egészen elfelejtettem őt. Egy napon azonban a vasalóné hazahozta a fehérneműimet és amint szétbontottam, ezer apró cédula rebbent ki belőle tovakodva, ijesztően, kísértetiesen. Mindegyiken csak egy szó. Az ő vallomása, az ő kezeirása. Ujra a nyomomon van.

Szívdobogva mentem ki az utcára. A fal mellett jártam, mint a tolvaj, kikerültem a kerteket, mert minden bokorban őt settettem, újra elfogott a régi félelem. Képtelen helyeken találkoztam vele. A villamoson láttam először. Hajnalban a kávéház előtt várt. Ha kocsin mentem, elém került, megelőzött, elmaradt, de a fordulónál megint csak fölbukkant kevélyen, kaffogva az indulattól, mint egy eb, amely a küllőket harapja. Üldözött. Éjjel magányos sétámon a ligeti fák között láttam távolról. Mindenütt ott volt, mintha ezer példányban sokszorosították volna.

Nemsokára egy széles, lompos tortát küldtetett a cimemre, amilyent vidéki lakodalmon látni. A tortán teljes nevemet olvashattam piros cukorból kirakva.

— Ez türehetetlen, — ordítottam — ez örület, ez pokol!

Rózsai azonban néma volt. Egy sztrájkoló büszkeségével állott elém szóltanul, közönyösen, várva a szavam. Én se szóltam. A sorsra bízam magam.

Egy novemberi éjjel, mikor hazamentem, a sötét folyosón várt, a korlátra dőlve, zokogva.

Reszkető dühvel, de egy kissé ellágyulva és kíváncsian is, bevezettem a szobámba s

meggyújtottam a gázt. Ijedten néztem rá. Ez a semmi leány, mintha megnőtt volna. A lámpa lobogásában magasabb volt, mint én és rettenetes, parancsoló, ellentmondást nem tűrő. A gesztusai biztosabbak. Szőke fejével, kisírt szemével és a sáros, fehér ruháival egy kegyetlen királynéhez hasonlított, aki némán és nyugodtan elfoglalja régi birodalmát és leül az aranyos trónszékbe. Körülötte resten feküdt az egész természet és én is. Átkozódni szerettem volna. Megátkozni a logikámat, a ravaszságomat, az egész férfi mivoltomat és megragadni őt, kilóditani a szobából, elűzni azokat a szellemeket, melyeket oly könnyelműen idéztem föl. De a némasága parancsolt. Hozzáhajoltam és beszélni kezdtem. Rózsai nem felelt.

— Mi van veled? — kérdeztem. — Hogy dobog a szíved. Milyen nagy a szemed. Szegény, szegény leány...

Rózsai leült a díványra és a képeket nézte. Pityergő száján csöndesen vajudott valami. Csücsörítette a száját, ráncolta a szemöldökeit, mintha valamit mondani akart volna, egy ujságot, amit sohase hallottam s egyszerre felém fordult. Aztán rám tekintett, talán, hogy magánya titkát közölje velem, a sok csatakos, szomorú nap emlékét s az élete örömét beleolvastva egy uiveretű, mágikus szóba, de — úgy látszik — nem találta ezt a szót és inkább néma maradt.

Szeliden segittem neki:

— Szeretsz?

A leány dühösen, boldogan, zokogva kiáltotta:

— Szeretlek!...